

Радой Ралин

Пепел

Вие помните какво преживяхме.
Вие знаете защо го преживяхме.
Вие знаете защо тъй остаряхме.
Недейте всички се оплаква,
ние пяхме всичките фалшиво,
ние всички плакахме фалшиво.
Човек наивно си прощава,
остава му една усмивка,
която го изпепелява.

И вие, и ние сме преживяли
крушения на идеали,
внушения за идеали...
А тези, които нямат нищо,
дали ги нищото насища?

Мечтаехме да бъдем смели!
Превръщахме се на арени,
вися другарството на косъм.
Сега сме вече уморени,
а битките се обезсмислиха.
Жадувахме да бъдем смели.
Сега сме само остарели.

Аз вече нямам стихове.
Ти също нямаш стихове.
Нас още отсега ни няма.
Дори красивата самоизмама
от нас отчаяна избяга.
Не ни търсете.
Нас ни няма.

А можех в тези дни да свърша
по-прости и очаквани неща:
сълзите на детето да обърша
и приказки да му чета.

Арените са разорени.
Арените са примирени.
На урни се превръщат те.

1966

КРАЙ

© 1966 Радой Ралин

Източник: ЛитерНет

Публикация:

Радой Ралин. Последен понеделник. София, 1988.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6079>]